

Eastwood TB-64 Bass

Een 'Bass VI' met monkey grip

De zessnarige bas kwam begin jaren zestig niet uit de lucht vallen. Daar gaan we in het achtergrondverhaal die op onze website staat op in. Maar het is een feit dat je als bassist met een Fender VI vroeger én nu wel een beetje vreemd werd en wordt aangekeken: 'Je bent toch geen watje?' Maar als gewoon raar nog niet genoeg is, kun je sinds een aantal jaren terecht bij het Amerikaanse Eastwood, bijvoorbeeld voor een TB-64.

Eastwood blaast de vreemdste instrumenten uit de (bas-)gitaarhistorie nieuw leven in. Bij Eastwood dus geen middle-of-the-road, maar de exoten uit de industrie. Onder invloed van onder andere de revival van merken als Airline, Wandré, Teisco, Mosrite en Backlund bouwt de Eastwood Custom Shop op verzoek oude, bijna vergeten (bas-)gitaren na. 'Doe een aanbetaling voor twee projecten en wij

betalen het derde voor je!' Bij voldoende intekenaars gaat de 'Way Back Machine' van Eastwood aan het werk. En dan wordt het aanschaffen van een historisch instrument ineens een stuk leuker, zeker als je meetelt dat de meeste modellen in kleine oplagen gebouwd worden en toch meestal niet meer dan 800 dollar kosten. We testen Eastwood's variatie op de Teisco-variantie op de Fender VI Bass.

Heb je liever een originele Fender VI of een oude Teisco? Dat kan natuurlijk altijd - als je er het geld voor over hebt. Ondergetekende zoekt al een tijdje naar het origineel van de Eastwood: de Teisco TB-64. Die is nauwelijks te vinden. Ook niet op de podia. Oké dan, Kazu Makino, de Japanse bassiste van het New Yorkse Blonde Redhead, speelt erop. Want terwijl oude Guyatones (My Baby!), Teisco's en Kents steeds vaker gebruikt worden als alternatief voor te dure vintage topgitaren, zie je de basversies eigenlijk nooit. Pino Palladino vertelde me ooit dat hij ze verzamelt. Ik denk dat ik toen een beetje meewarig heb gekeken, want 'kwaliteit' was geen vanzelfsprekendheid bij deze Japanse fabrikanten. Teisco-hout wil nog weleens behoorlijk belabberd opdrogen - om over de haperende 'accordeon'-schakelaars maar te zwijgen. Een originele TB-64 vind je bovendien niet makkelijk onder de 2000 euro. Oftewel: waarom zou je een origineel blijven zoeken als je voor veel minder de Eastwood-versie kunt kopen? Als de kwaliteit goed is, tenminste.

Verschillen

Er zijn een paar verschillen met de oorspronkelijke TB-64. Meest in het oog springend is de nieuwe kop: andere mechanieken, 3-3 geplaatst in plaats van 4-2, een 'deukje' in de cirkel in plaats van de uitvergroete Fender-kop, en tot slot geen metalen kopplaat. Verder ontbreken de 'accordeon'-knoppen. Die zijn vervangen door schuifschakelaars. Dit alles deels om beeldrecht-redenen, en wat betreft het laatste omdat de 'accordeon'-schakelaars niet meer gemaakt worden. En de lak is zo te zien een acryl- of PU-lak in plaats van de mooi verkleurende, klassieke nitrocellulose-lakken op oudere gitaren. Ook is de tweedeling van de slagplaat losgelaten. Maar de monkey grip, de tweekleurige volume- en toonregelsknoppen, de vormgeving van de speciale elementen en de 'kanteltremelo' zijn gehandhaafd. Gelukkig is een beter instelbare brug gebruikt dan de bij Teisco gebruikelijke metaalstaaf. Daarmee kon je iedere droom van octaafzuiverheid meestal wel vergeten. De esdoorn hals voelt stevig en stabiel. En dat is toch even anders dan de flimsy hals die ik ken van een Teisco SS-4L in mijn collectie (al zijn de vier goldfoil-elementen van die gitaar dan weer geweldig).

Spelen!

Afstelling en afwerking zijn perfect. De hals speelt goed, de drie elementen hebben ieder een karakteristieke klank met ruim voldoende 'click' en 'twang', en er zijn mooie combinaties te maken. Daarnaast geeft de

